

til at befri sig selv. Guinea anklagede specielt Frankrig for fortsat våbeneksport til Sydafrika.

Sovjetunionen betegnede Sydafrika som en politistat, der var en trussel for den internationale fred og sikkerhed. Sydafrika kunne på grund af de store vestmagters profitbegær negligere FN's apartheid-resolutioner. Sydafrikas industri var kontrolleret af to vesttyske finansieringsselskaber. Vesttyskland leverede også våben til Sydafrika. Vestmagterne havde i Sydafrika investeringer, der i 1964 beløb sig til mere end \$ 500 mill. og \$ 2.500 mill. for henholdsvis USA's og Storbritanniens vedkommende. I det samme år havde Sydafrikas import beløbet sig til mere end \$ 2.000 mill., hvoraf Storbritanniens, USA's og Vesttysklands andel havde udgjort \$ 1.245 mill.

USA fordømte Sydafrikas diskriminations- og undertrykkelsespolitik, der var en krænkelse af de forpligtelser, som Sydafrika havde påtaget sig ved at være medlem af FN. Sikkerhedsrådets resolutioner fra august og december 1963 om våbenembargo var blevet nøje overholdt af USA. Selv om mange medlemsstater havde givet udtryk for, at økonomiske sanktioner over for Sydafrika var den eneste mulighed for at undgå en katastrofe, var USA modstander af økonomiske sanktioner under de foreliggende omstændigheder. USA's støtte til olieembargo mod Sydrhodesia, til Generalforsamlingens resolution om Sydvestafrika og accept af medlemskab i ad hoc komiteen om Sydvestafrika beviste villigheden til at deltage i effektive og hensigtsmæssige foranstaltninger inden for FN-pagtens rammer. USA kunne, når omstændighederne tilsagde det, handle på tilsvarende måde, når det gjaldt apartheid.

Fra dansk side afgav *ambassadør Tabor* den 8. december et indlæg (jfr. bilag 6), hvori der blev understreget den danske regerings dybe bekymring over den sydafrikanske regerings apartheid-politik, som kunne give anledning til en voldsom racekonflikt, der ville true med at sætte landet i flammer og derved også bringe international fred og sikkerhed i fare. Efter dansk opfattelse burde Generalforsamlingen bekræfte sin resolution 2054 (XX), hvorved Generalforsamlingen henlede Sikkerhedsrådets op-

mærksomhed på, at situationen i Sydafrika udgjorde en trussel mod international fred og sikkerhed, at handling under kapitel VII var nødvendig for at løse problemet, og at universelt anvendte økonomiske sanktioner var det eneste middel til at opnå en fredelig løsning. Det var endvidere den danske opfattelse, at på grund af den sydafrikanske regerings negative stilling var alene Sikkerhedsrådet i stand til at tilvejebringe en retfærdig løsning, og at det var fuldstændig urealistisk at tro, at effektiv handling kunne tages uden de permanente Sikkerhedsrådsmedlemmers samarbejde. Verdensopinionen måtte gøres bekendt med apartheid-spørgsmålet for at bane vej for en retfærdig løsning. Apartheid-udvalget havde derfor gjort rigtigt i at anbefale forholdsregler, der sigtede på at informere og overbevise verdensopinionen om nødvendigheden af effektiv handling.

Umiddelbart efter det danske indlæg takkede formanden for apartheid-udvalget, Guineas ambassadør Marof Achkar, for det danske indlæg og Danmarks stillingtagen til apartheidsspørgsmålet.

Udvalget sluttede den 12. december behandlingen af spørgsmålet med afstemning om et resolutionsforslag, der forinden på et enkelt punkt var modificeret efter forhandling mellem Guineas og Danmarks ambassadører. Indrømmelsen gik ud på, at Generalforsamlingen i et præambulært afsnit alene „erindrer sig“ ikke som i forslaget tidligere version „bekræfter“ res. 1761 (XVII), der efter dansk anskuelse overskred Generalforsamlingens beføjelser i forhold til Sikkerhedsrådet.

I resolutionens centrale afsnit *bekræfter* Generalforsamlingen, at situationen i Sydafrika fortsat er en alvorlig trussel mod international fred og sikkerhed (paragraf 2) og *henleder atter Sikkerhedsrådets opmærksomhed på*, at handling i medfør af pagtens kapitel VII er påkrævet til løsning af apartheid-spørgsmålet, og at universelt anvendte bindende økonomiske sanktioner er det eneste middel til opnåelse af en fredelig løsning (paragraf 7). — Paragraf 2 blev ved delafstemning vedtaget med 81 stemmer for (herunder de nordiske lande), 8 imod (vestlige stater), medens 8 undlod at stemme. Paragraf 7 blev vedtaget med stemmetallene 70-10-17. Danmark og Finland